

DE DODEN MOETEN HUN GETAL HEBBEN

De Thomas Berg-reeks

De zaak Torfs
De blinde vlek
Dood in december
Het oog van de naald
Tot de dood ons scheidt...
Getekend vonnis
De mythe van Methusalem
Vermoorde onschuld
Voor wie de klok slaat
Over elk vergeten heen
Het gewicht van de haat
Want alles gaat voorbij, maar niets gaat over
Een tragisch verhaal
Van de hemel in de hel
De doden voorbij
Slagschaduw
De doden moeten hun getal hebben

Buiten reeks

Moord aan zee (kortverhaal)
Race tegen de klok (novelle)

Jo Claes

De doden
moeten hun
getal hebben

Houtekiet

Antwerpen / Amsterdam

© Jo Claes / Uitgeverij Houtekiet 2023
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, 2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink Design
Auteursfoto Uschi Claes
Opmaak www.intertext.be

ISBN 978 90 5240 097 6
e-ISBN 978 90 5240 098 3
D 2023 4765 4
NUR 301 / Thema FF, FH en FFP

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission of the publisher.

Voor Eric

Het eerste slachtoffer

I

Van alle abstracte begrippen waarvoor de mens in de loop der eeuwen woorden had bedacht, was er geen zo onbevattelijk als tijd. Liefde bijvoorbeeld was een even abstract denkbeeld – net zoals haat overigens – maar je kon best wel omschrijven wat zowel met het ene als met het andere werd bedoeld.

Dat, dacht Berg mismoedig terwijl hij naar het scherm van zijn computer staarde, moest je maar eens proberen met tijd. Daar beet iedereen zijn tanden op stuk, ook al had men een hele reeks toestellen uitgevonden om een zekere controle over het fenomeen te krijgen, samen met een indrukwekkende lijst aan woorden waarmee de verschillende deelaspecten van het verschijnsel werden benoemd.

Eeuw was zo'n woord, net zoals decennium, jaar, seizoen, week, etmaal, dag, uur, minuut, seconde... en wat bestond er nog niet allemaal? Het waren stuk voor stuk probeersels om de tijd in vakjes te verdelen en er op die manier enige vat op te krijgen, een typisch menselijke aandrang die nooit een schijn van een kans had gehad. Zo bestond een uur uit zestig minuten, daar was iedereen het over eens, maar het ene uur kon veel langer duren dan het andere, dat hing af van wat er tijdens die zestig minuten gebeurde. Hoeveel belang had zo'n indeling dan nog? En wat ook meespeelde: hoe groter de tijdspanse in kwestie, hoe meer variatie er kon zitten op hoe lang of hoe kort de betrokken periode aanvoelde.

Bergs oog viel op de datum onderaan zijn computerscherm: 29 september. In februari 2020 was de coronapandemie uitge-

broken en hoewel hij intussen een leeftijd had bereikt waarop de jaren leken voorbij te vliegen, had hij het gevoel dat de afgelopen negentien maanden een eeuwigheid hadden geduurd. Dat had onder meer te maken met het feit dat er sinds de moordzaak van maart 2020 niets noemenswaardigs meer was gebeurd in Leuven, zeker niet op vlak van misdaad. De anders zo bruisende universiteitsstad was onder invloed van de aanslepende coronamaatregelen op elk denkbaar vlak tot een stilstand gekomen en als gevolg daarvan was het tempo van de tijd gereduceerd tot een slakkengang.

Het enige wat onlangs weer wat leven in de brouwerij had gebracht, was het wereldkampioenschap wielrennen dat dit jaar in Leuven had plaatsgevonden, maar de organisatie ervan had zoveel beperkende maatregelen met zich meegebracht dat veel inwoners het gevoel hadden dat ze in die periode bijna even weinig bewegingsvrijheid hadden gehad als tijdens het hoogtepunt van de epidemie.

Berg tuurde over zijn scherm naar zijn twee collega's die de indruk probeerden te wekken naarstig bezig te zijn. Coens was er niet, die was met vakantie. Wenderickx en Lou hadden respectievelijk in juli en augustus vrijaf genomen; zelf had hij zijn vakantie uitgesteld omdat hij van plan was om nog een keer naar Rome te gaan en pas wilde vertrekken als daar alle coronamaatregelen waren afgeschaft. Hij vertikte het om met een mondmasker op door de straten van de eeuwige stad te lopen of zelfs maar anderhalf uur lang met zo'n muilband op zijn gezicht in een vliegtuig te zitten.

Er ontsnapte hem een zucht. Hij moest er dringend eens tussenuit. Het was meer dan twee jaar geleden dat hij nog in het buitenland was geweest en hij had zich voorgenomen om zijn verlof op te nemen zodra Coens weer op post was. Dat zou volgende maandag zijn, hij kon dus stilaan naar zijn reis beginnen uit te kijken.

Nog een tiental minuten, zag hij, en de dag zat er eindelijk op. Net toen hij zijn computer uitzette, rinkelde zijn telefoon. Het was de centrale. De dienstdoende agent deelde hem mee dat er een lijk was gevonden in de tuin van het Van Dalecollege in de Naamsestraat. Het ging om een naakte, ongeïdentificeerde vrouw die was ontdekt door enkele kinderen die in het park verstoppertje speelden.

Berg had even het gevoel dat hij op zijn vingers werd getikt na zijn bespiegelingen van enkele minuten geleden, maar hij duwde die gedachte van zich af en vroeg of de technische recherche was gewaarschuwd.

‘Ik telefoneer nu naar Zeebos, hoofdinspecteur.’

De woorden *technische recherche* hadden Lou en Wenderickx doen opkijken. Berg herhaalde wat hij te horen had gekregen.

‘In de tuin van het Van Dalecollege?’ zei Wenderickx. ‘Dat is in vogelvlucht nauwelijks een kilometer van hier.’

‘En de vrouw is naakt?’ vroeg Lou. Ze was opgestaan en trok haar leren jekker aan.

‘Blijkbaar.’

Terwijl ze de lift naar de ondergrondse garage namen, probeerde Berg zich voor te stellen waar je in de tuin van het Van Dalecollege een lijk kon achterlaten dat niet onmiddellijk door passanten zou worden opgemerkt. De plaats was tamelijk publiek omdat je via het park kon doorsteken van de Naamsestraat naar de veel lager gelegen Schapenstraat, een route die hij zelf ook weleens nam wanneer hij bij Zeebos op bezoek ging. Die woonde wat verderop in de Schapenstraat, schuin tegenover de hoofdingang van het begijnhof. Het pad dat de tuin in tweeën sneed, bestond uit een lange reeks treden in kasseien en liep steil naar beneden omdat er een aanzienlijk hoogteverschil moest worden overbrugd. Het Van Dalecollege lag zowat op het hoogste punt van de Leuvense binnenstad.

Voor het zestiende-eeuwse gebouw stonden enkele combi's van de lokale politie. Wenderickx laveerde de Opel Insignia tot voor de hefboom die toegang gaf tot een parkeerterrein dat zich links van het college bevond en zich uitstrekte tot aan de plaats waar de eigenlijke tuin begon. Een agent liet met behulp van een sleutelkaart de hefboom naar omhoog gaan.

Nog voor ze uitstapten, zei Berg tegen Wenderickx:

'Zoek uit of er een lijst bestaat van mensen die zo'n ding hebben om hier te kunnen parkeren.'

'Oké, chef.'

'Lou, ga met de kinderen praten die het lichaam hebben gevonden.'

Berg liep naar een andere agent die bij het betonnen muurtje stond dat het parkeerterrein afbakende. Het hele pad naar beneden, zag hij, was afgezet met politielint. Aan weerszijden ervan maakte het park een door en door verwaarloosde indruk. Verschillende bomen hielden gevaarlijk voorover; andere waren tot in de kruin met klimop begroeid; het struikgewas was zo dicht dat hij niet ver kon kijken. Hij vroeg aan de agent waar het lijk lag.

'Daar, hoofdinspecteur.' De man wees naar links.

'Ik zie niks.'

'Dat kan vanaf hier ook niet. Maar er staan daar drie grote bassins met hun zijkant tegen de scheidingsmuur van de tuin. Het lijk ligt in het bovenste.'

'Bassins?'

'Ja, in beton. Tamelijk oud, op een rij naast elkaar, maar niet op dezelfde hoogte. Er zit telkens een niveauverschil van ongeveer een meter op omdat ze de helling van het terrein volgen en...'

De agent zweeg toen achter hun rug het busje van de tech-

nische recherche stopte. Zeebos en zijn assistent Glenn stapten uit. Bijna tegelijkertijd arriveerde de politiearts.

‘Waar moet ik zijn, heren?’ vroeg Geeraerts zonder knikje of goedendag. Voor hij een lijk had onderzocht, was de arts meestal kort van stof. Daarna soms ook, dat hing af van zijn humeur of van wat hij had ontdekt.

‘Ik loop even met u mee, dokter,’ bood de agent aan.

Zeebos kwam bij Berg staan en volgde met zijn ogen de twee mannen die zich een weg baanden door het struikgewas en al snel uit het zicht verdwenen.

‘Dit is wel erg dicht bij huis,’ zei Zeebos stil en hij wreef met een gewoontegebaar over zijn kale schedel.

Berg wist wat hij bedoelde. Het poortje aan de andere kant van het park bevond zich op hoogstens driehonderd meter van Zeebos’ voordeur.

‘Wist je dat er tegen de linkerzijmuur drie oude bassins in beton staan?’ vroeg Berg.

‘Is dat zo? Nee, ik ga nooit van het pad af. Ligt het lijk in zo’n bassin?’

‘Dat zei de agent. Lopen we even naar beneden? Zolang Geeraerts bezig is, kunnen we toch niets doen.’

‘Oké, maar niet via het pad.’ Zeebos draaide zich om. ‘Glenn, maak alvast foto’s van de treden en sla geen enkele over.’

Berg en Zeebos namen de zandstrook aan de rechterkant van het pad, wat hier en daar enig armgewiek tot gevolg had omdat de helling zo steil was dat ze soms moeite hadden om hun evenwicht te bewaren. Beneden sloot een metalen hek de achteringang van het park af.

‘Gaat dat poortje ’s nachts op slot?’ vroeg Berg.

‘Om negen uur. En weer open om zeven.’

Tegen de hoge bakstenen muur in de Schapenstraat hing een bord met de mededeling dat zich vroeger op deze plaats

de zogenaamde Wolvenpoort bevond die deel had uitgemaakt van de twaalfde-eeuwse stadsomwalling. De enige restanten van het poortgebouw waren twee halfverheven wolven in blauwe hardsteen die op een hoogte van vier à vijf meter in de nieuwe muur waren ingemetseld. De bas-reliëfs waren zo verweerd dat de dieren nog nauwelijks als wolven herkenbaar waren. Ervoor, in het asfalt van de straat, was door middel van een dubbele rij lichtjes aangegeven waar de oude stadswal vroeger had gelopen, een recent initiatief van het stadsbestuur om Leuven op toeristisch vlak een extra duwtje in de rug te geven.

Berg nam de omgeving in zich op. In dit deel van de Schapenstraat waren geen winkels, restaurants of cafés.

‘Het moet hier ’s nachts erg rustig zijn,’ zei hij.

‘Dat denk je maar,’ bromde Zeebos. ‘Deze weg leidt rechtstreeks naar de Oude Markt. Tot in de vroege uurtjes passeren er studenten te voet of met de fiets. Gillend, lallend, brullend... Je hebt geen idee hoeveel overlast dat met zich meebrengt. Als je aan de straatkant slaapt, kan je het vergeten om dat met open raam te doen.’

‘Tja, als je in een studentenstad woont, is zoiets moeilijk vermijdbaar.’

‘Vind je? Ik ben ook jong geweest, Thomas, maar ik ben nooit schreeuwend en tierend naar huis gegaan, terwijl ik onderweg elke vuilniszak kapotschopte die ik tegenkwam.’

Bergs telefoon rinkelde. Het was Geeraerts. Hij was klaar met het voorlopige onderzoek van het lichaam.

‘Kom,’ zei Berg. ‘We gaan terug.’

Net achter het hek zag hij een straatbordje hangen met daarop: *Wolvenpoortpad*.

‘Typisch,’ schuddekopte hij.

‘Wat bedoel je?’

‘Het moet zijn: *Wolvenpoortpad*, Jan. Met een n.’

‘Waar jij je allemaal druk over maakt,’ mompelde Zeebos.

In het naar boven gaan telde Berg niet meer dan vier lantaarns langs het hele pad. Bij het parkeerterrein stond de politiearts op hen te wachten.

‘En, dokter?’

‘De vrouw heeft drie slagen op haar hoofd gekregen,’ antwoordde Geeraerts. ‘Ik vermoed met een hamer, maar dat moet de obductie nog uitwijzen. De slag op het achterhoofd was de lichtste en diende waarschijnlijk om haar buiten bewustzijn te slaan. De twee andere op haar voorhoofd waren elk op zich dodelijk.’

De arts schraapte zijn keel alsof er na het onderzoek van het lijk iets hinderlijks tussen zijn stembanden was blijven zitten.

‘Het is geen fraai gezicht zoals ze is toegetakeld, heren. Jullie zijn gewaarschuwd.’

‘En het tijdstip van overlijden, dokter?’

‘De voorbije nacht. Ongeveer tussen twaalf en twee uur.’

‘Enig idee hoe oud de vrouw is?’

‘Jong. Tussen de twintig en de vijfentwintig, schat ik.’

‘Misschien een studente?’ zei Zeebos. ‘Het academiejaar is vorige maandag begonnen.’

‘En ze is helemaal naakt?’ vroeg Berg.

‘Poedelnaakt. Ze draagt zelfs geen ring of ander juweel. In plaats daarvan heeft de dader haar twee andere attributen gegeven.’

‘Twee andere attributen? Wat bedoel je daarmee?’

‘Dat merk je zelf wel,’ zei Geeraerts. ‘Mijn werk hier zit erop. We zien elkaar morgen, zodra ik met de autopsie klaar ben. Laten we zeggen: om twee uur.’

‘Kan die autopsie vanavond niet meer?’

De politiearts trok een ontstemd gezicht.

‘Het is bijna halfzeven, Berg. Voor vandaag is het genoeg geweest. Bovendien moet ik een bevelschrift van de onderzoeksrechter hebben. Ik bel alvast de lijkwagen.’

‘Mijn beurt,’ zei Zeebos. Hij haalde zijn materiaal uit het busje en nam dezelfde weg naar de plaats delict als de politieagent en de arts.

Op dat ogenblik voegde Wenderickx zich bij Berg.

‘Er zijn verschillende universitaire diensten in het college gevestigd,’ zei hij. ‘En er wonen ook een dertigtal studenten. Wat het parkeerterrein betreft, alleen de mensen die in het gebouw werken, hebben een sleutelkaart voor de hefboom.’

‘Dan is de dader dus niet met de auto tot aan de tuin gereden,’ concludeerde Berg.

‘Tenzij hij hier werkt.’

‘Hoe logisch is dat? Wie begraaft een lijk in zijn eigen achtertuin?’

‘Begraven? Een van de agenten zei dat...’

‘Het was maar bij wijze van spreken, Wenderickx.’

Berg keek over de schouder van zijn collega naar het gebouw in renaissancestijl. Was er een bepaalde reden waarom de dader de vrouw uitgerekend hier had vermoord? Hij wist zo goed als niets van deze plaats. Alleen al in de Naamsestraat bevonden zich een achttal van zulke oude colleges, een openluchtmuseum op zich.

‘Hoe heet de stadsgids ook weer,’ vroeg hij, ‘die ons heeft geholpen bij de zaak van die drie ontvoerde studenten?’

‘Verhulst. Adriaan Verhulst.’

‘Bel hem en vraag of hij naar hier kan komen.’

‘Nu meteen?’

‘Ja, wat dacht je dan, Wenderickx?’

‘In orde, chef.’

Berg zag Lou uit een poortje komen aan de achterkant van het college. Er was dus nog een derde toegang tot de tuin.

‘De kinderen die het lijk gevonden hebben, wonen vlakbij in de Schapenstraat, chef. Ze spelen hier vaak. Het zijn twee zusjes en een buurmeisje. Naar het schijnt bevinden zich ginds drie bassins die...’

Berg wuifde met zijn hand.

‘Jaja, dat weet ik.’

‘Een van de meisjes wilde zich in zo’n bassin verstoppen toen ze het lijk zag liggen. Ze schrok zich natuurlijk te pletter en is meteen met de twee anderen naar huis gerend. De moeder van de twee zusjes is komen kijken en heeft daarna de politie gebeld.’

‘Kennen ze de vrouw?’

‘Nee.’

‘Hebben ze iets aangeraakt?’

‘Alleen het ene meisje dat zich in het bassin wilde verstoppen. Is het goed dat ik ze naar huis laat gaan? Ik heb slachtofferhulp gebeld. De kinderen zijn helemaal van slag.’

Berg knikte.

‘Ik zag je net uit dat poortje daar komen,’ wees hij. ‘Zoek uit of dat ’s nachts op slot gaat en bezorg me een lijst van de mensen die in het college werken en van de studenten die er een kamer huren.’

‘Doe ik.’

Bergs mobiel rinkelde.

‘Adriaan Verhulst is op komst, chef.’

‘Bedankt, Wenderickx.’

Met de handen in zijn zakken drentelde Berg doelloos heen en weer. Aan deze fase had hij een hekel: het wachten. Eerst tot de politiearts klaar was met zijn onderzoek, daarna tot Zeebos zijn werk had gedaan, vervolgens tot de onderzoeks-